

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 26.

NedĀ•le, 27 bĀ™ezen 2011

Druhý den po návratu jsme sedeli na poradĀ• a PĀ™emek probíral výstupy ze sluĀ•ebky, kdyĀ• mi zahrnĀ•l telefon. Musím s co najskor hovorit. VĀ•dĀ•l jsem, Ā•že teĀ• to hned tak nepĀ•jde, tak jsem odepsal: Dlouha porada, co se deje? Vrrrn. Povedala som mu ze chcem odist.

NĀ•jak jsem se moc na ty výstupy uĀ• nesoustĀ™edil, v podstatĀ• jsem Ā•ekal, Ā•že kaĀ•dou chvíli vltne do dveĀ™í H skalpelem vzor 96, nebo tak nĀ•co. A hlavnĀ• jsem si Ā™íkal, jestli vĀ•bec Pavlína ví, do Ā•eho vlastnĀ• leze. „Jirko noc som nespala, premýšĀ•žala som, Ā•o teraz... si si istý, Ā•že ma chceš maĀ• u seba?"„To si piš Pavlínko. Akorát... Ā™eknu ti úpĀ™ímnĀ•... mám obavu, jestli se ti to bude líbit... jestli je to opravdu to, co chceš. PĀ™ece jenom jsi zvyklá na jiný standard." „Jirko, ja predsa veĀ•mi dobre viem, ako bývate. A našĀ•astie s ešte nezabudla, Ā•že som vyrástla v paneláku. V tom nevidím problém. Okrem toho, toto je predsa iba doĀ•asný stav, nie?" „JistĀ•, pĀ™ed rozvodom jsem bydlel v historické památce na námĀ•stí. ObývánĀ• plochu tohotole celého bytu. Mimochodem... v historické památce uĀ• bych bydlel tedy opravdu nechĀ•l." „Jirko, ja som teda premýšĀ•žala, a rozhodla som sa, Ā•že prvé, Ā•o urobím bude, Ā•že si najdem nejakú prácu. Rozhodne ti nechcem viesĀ• na krku."„KlidnĀ• vis, milĀ•ku, já uĀ• jsem z nejhoršího venku, ale jinak myslím, Ā•že to není špatný nápad," políbil jsem ji do vlasĀ•.„MyslíšĀ•že by si sa mohol popýtaĀ• na univerzite, Ā•i by sa nieĀ•o nenašlo?"„To jistĀ• mohl, ale mĀ•la by sis napsat sívíĀ•ko, potĀ™ebuju znát pĀ™esnĀ• kvalifikaci a praxi. Máš vĀ•bec nĀ•jakou praxi?"„Po škole som pár rokov pôsobila ako vedecký pracovník na výskumáku... pár, tým myslím dva, potom som uĀ• bola stále doma," smutnĀ• na mne koukla. „Uvidíme, láska," pokusil jsem se na ni povzbudivĀ• usmát a strašnĀ• moc silnĀ• jsem ji obejmul. Nebudeš to mít lehký, holka moje zlatá.

UĀ• jsem nĀ•kde psal, Ā•že Hradec je kromĀ• jiného i mĀ•sto cyklistĀ•. Cestou domĀ• jsem dostal nápad - jezdit na kole! Je to zdravá záleĀ•itost (tedy aspoĀ• pokud míjíte úspĀ•šnĀ• auta) a navíc to prospívá i na duchu. RozpoĀ•et sice nevypadal na to, Ā•že bychom zašli nĀ•co vybrat k peugeotĀ•m, ale vzpomnĀ•l jsem si, Ā•že Myška má témĀ•Ā™ nové kolo ještĀ• v RychnovĀ•. „VĀ•dycky jsi Ā™íkal, Ā•že cyklisty nenávidíš oponovala Myška, ale nemĀ•l jsem pocit, Ā•že nĀ•jak zásadnĀ•. „KdyĀ• jsem za volantem, tak je nenávidím. Kdy budu na kole, budu nenávidĀ•t automobilisty, to je lóogiš," smál jsem se. „Ale Myško, všude kolem se tu jezdí, a zaĀ•iná být hezky, mohli bychom to zkusit. Pohybu máme málo, prospĀ•je nám to. MoĀ•ná se nám to nakonec ještĀ• zalíbí." „Ale no tak jo. Chceš koupit nĀ•co z bazaru?"„No pro sebe jo. Ale napadlo mnĀ•, Ā•že ty máš dobrý kolo v RychnovĀ•. "Myška pozdvihla oboĀ•í.„Ale nepojedem tam?"„Ne, zaĀ™ídím to u pošty a napišu maminĀ•, aĀ• ho pĀ™edá k pĀ™epravĀ•. "Lehce se Ā™ekne, udĀ•lá. Na mĀ•j vysvĀ•tlující mail, s díky napĀ™ed, pĀ™išla odpovĀ•Ā•: „ZaĀ™íĀ• si to sám." Víc ani Ā•uk.Ok, a taky Ā•ekal. Horší bylo zaĀ™ídit DPD nebo PPL, protoĀ•že se to prostĀ• obvodovĀ• nevešlo do pošto pĀ™epavních parametrĀ•. PĀ™itím jsem si opravdu umĀ•l pĀ™edstavit vĀ•tší balík neĀ• kolo se srovnanou vidlicí. Ne vyšli vstĀ™íc u PPL a po delšim vysvĀ•tlování (obzvláštĀ• o tom, Ā•že i kdyĀ• objednávat pĀ™epravu moje adresa je adresou cílovou), jsme se domluvili a mailem potvrdili. Ale je nutné zaplatit pĀ™í odeslání. TakĀ•že jsem pĀ™eposlal objednávku MilenĀ• s tím, Ā•že to bohuĀ•el musí u pĀ™edání zaplatit, ale Ā•že jí to po dodání vrátím. Pokud vím, vydĀ•lává dost, neplatí ani nájem, ani leasing, ani refinance, tak by snad tĀ•ch sedm stovek doĀ•asnĀ• najít mohla. Její reakce mĀ• pĀ™ekvapila. „Kolo pošlu, aĀ• ty mi podepišeš potvrzení, Ā•že nebudeš poĀ•adovat na Myšku daĀ•ové úlevy za první polovinu loĀ•ského roku!"No tak to ne. Vydírat se nenechám. Nejde ani tak o to, Ā•že je to absurdnĀ• nefér poĀ•adavek, jelikoĀ• jsem to byl já, kdo s vypĀ•tím všech sil Myšku lon Ā•ivil, ale ona k tomu „mému" potvrzení pĀ™ipsala, Ā•že se zároveĀ• vzdávám nárokĀ• kdykoliv pĀ™ed a kdykoliv po.

UĀ• v létĀ• se o nĀ•co podobného pokusila. A teĀ•, kdyĀ• chci vyzvednout kolo její dcery, tak to zase vytáhne. UĀ• jsem mĀ•l dost. Zavola jsem Standovi, pĀ™átelili jsme se dĀ™ív s jeho rodinou a obĀ•as jsem s nima byl ve styku i teĀ•. Vzala to Simona, jeho Ā•ena. „To váĀ•nĀ• Ā™ekla? A proĀ•, proboha? VĀ•dyĀ• to kolo je Myšky ne?"„Je. A Ā™ekla, netuším. A ani tušit nechci."„Co s tím chceš dĀ•lat?"„ChĀ•l jsem Standu poĀ•ádat, jestli by pro to kolo k MilenĀ• nedojel a neodeslal ho od vás."„No to se spolehni, to tam zajedu klidnĀ• s ním. A jak se jinak máte?" Chvíli jsme povídali, já se ještĀ• jednou ujistil, jestli to pro nĀ• není problém a pozdravoval Standu. Pro nĀ• to problém nebyl. Simona jen za chvíli volala, Ā•že Milena jí breĀ•ela do telefonu, Ā•že jsem jí o to ani nepoprosil, a vĀ•bec se chovám hroznĀ•. No, vzhledem k tomu, Ā•že jsme nekomunikovali dva mĀ•síce, a Ā•že jsem poprosil i podĀ•koval pĀ™edem, nebylo co Ā™ešit. TakĀ•že zítra zavolám, aby to odvezli z jiné adresy a je vyĀ™ešeno. Myška se ke mnĀ• veĀ•er natáhla, koukali jsme na nĀ•jakou francouzskou komedii... a usnula.

VĀ•bec jsem nemĀ•l chuĀ• ji budit, jen jsem ji pĀ™íkryl a byl rád, Ā•že je. Chvilku pĀ™edtím mi Ā™ekla, Ā•že k VánocĀ•m dos maminy jen smsku a ještĀ• ke všemu takovou tu hromadnou, asi pro klienty. Nebývá zvykem, aby se jí podepisovala i s pĀ™íjmením. Herdek, to si ale fakt takováhle bájeĀ•ná holka nezaslouĀ•í. Ráno jsem potkal cestou do práce SoĀ•u. Šli jsme kousek spolu, a tak jsem napravoval. Ā•ekl jsem jí, Ā•že jsem netušil, Ā•že se staví i nĀ•kd jinej... mávla nad tím rukou, ale štvalo mĀ• to. A jí asi taky. Nedívím se. A taky bych to nikdy takhle nezkombinoval, jenĀ•že domluvit se je prostĀ• nĀ•kdy tĀ•Ā•ký. V kaĀ•dém pĀ™ípadĀ• reagovala skvĀ•le na tu zápletku s kolem. „strĀ•i nĀ•kam, já mám ve sklepĀ• jednoho teréĀ•áka, tak jestli bude Myška chtít, aĀ• si ho pĀ•jĀ•í." Na to se nedalo pomalu ani reagovat, ale SoĀ•a mĀ• stejnĀ• pĀ™edbĀ•hla:„A aĀ• radši pĀ™íjde sama."Jo, jo, mám, co jsem ch. Na schodech ústavu jsem potkal kolegyni Stöhrovou. Pozdravili jsme se s úsmĀ•vem, a mĀ• napadlo, Ā•že by moĀ•ná zrovna ona mohla vĀ•dĀ•t o nĀ•jaké té práci. Sice je pravda, Ā•že zrovna letos se finanĀ•ní moĀ•ností ponĀ•kud zúĀ•ily, ale nĀ•k musíme. Domluvili jsme si schĀ•zku po obĀ•dĀ•, aspoĀ• mĀ• nevyhna rovnou. „Tak JiĀ™í, co pro mĀ• vlastnĀ• má upravila si úĀ•es, a zamĀ•Ā™íla brýle, které ji mimochodem velmi slušely, pĀ™ímo do mnĀ•. „Jedna moje... býv kolegynĀ•, ještĀ• z dob, kdy jsem pracoval ve výzkumu (asi není vhodné hledat místo pro vlastní partnerku u kolegynĀ• pĀ™ímo) se rozhodla po delší dobĀ• pracovního volna hledat práci. Má slušnou kvalifikaci, jazykové

schopnosti... chtěl jsem se zeptat, jestli tady u nás by se nenašlo něco pro ní." "Víte, jaká je situace tebe..." "Vím, ale za zeptání nic nedám." Na požádání jsem jí nadiktoval základní informace, postgraduál v USA, překladatelské odborné zručnosti... prostě, co jsem věděl. "Ono to zní docela zajímavě, třeba zrovna v souvislosti s tím novým projektem v Holandsku tebe. Myslíte, že by jí to zajímalo?" "No tak to by byla bomba." "Nevím, o ničem konkrétním jsem s ní zatím nehovořil." "Promiňte, že se ptám... ale váš vztah je... nějaký... osobní?" Na chvíli jsem se zarazil. Přece jen je to v podstatě obchodní jednání. Asi bych neměl osobní věci do toho zatahovat. "Nijak zvlášť. Prostě jsme se náhodou potkali, a napadlo mě, že by byla škoda jejich schopností nevyužít." "Rozumím." Paní Stöhrová si udělala pár poznámek, a pak mi nabídla termín pro Pavlínu na schůzku. "Pokud je taková, jak říkáte, myslím, že bychom pro ní uplatnili náklady." "Tak to vám děkuji předem, Sašo." "Chvilku si mě prohlídela, a pak řekla: 'Jen abyste pak nelitoval.' Moc jsem na nepřemýšlel, byl jsem rád, že Pavlína mě dává dát aspoň nějakou nabídku. Jenže některé věci by se přece neměly. ONA Keď som sa vrátila domov, sedel v obývačke a zjavne na mňa čakal. "Prečo... prečo si mi niečo takéto nepovedal, keď som o to ešterovala? Keď by som za to dala oko alebo Vie, ako mi to chýbalo? Vie, ako strašne osamelo a nešťastne som sa cítila celé roky?" "Proč s mi to neřekla? Jak jsem to měl vědět proboha?" "Pretože som si myslela, že keď komu na mne trochu záleží, to musí vidieť som mala pocit, že by som sa inak vnucovala, obrala o pozornosť! A to je niečo, čo nedokážem, bohužiaľ." "Začneme znovu, prosím... opravdu ťa miluju... dostaneš, o čo si ňekneš... nechci o ňijít... poslouchej, za pár dní máš výročie, oslavme tu tyčičku ako novej začiatok... zvu ťa na plavbu z Benátek Cannes, takovou tou veľikou lodí čo má kina a tak." Cítila som hnusnú zmes hnevu, úlosti a smútku. "Prečo vŕetko v mojom živote príde neskoro? Nechcem ísť na žiadnu loď. Nevieš ani to, že na lodi mi vždycky zle jak psovi? Nechcem ísť s tebou vôbec nikam. Pochop to. Chcem začať znovu, ale nie s tebou. Je mi veľa ľúto, že to takto dopadlo... veľa mi ľúto." "Kdo to je??" spýtal sa s ňako potlačeným hnevom a ja som v ň pocítila zovretie... strach o Jirku. "Je predsa úplne jedno, kto to je. O neho nejde, ide o nás. Je päť rokov s tebou fakt stažilo." "Já si toho hajzlíka najdu!" zreval, a vzápätí som druhýkrát počula tresknutie vchodových dverí. Vytiahla som mobil: Jirko, prosím dávaj si pozor, chce konfrontáciu, chce nás... bojím sa."

ROMAN